

Rade Krstič

TRANSFORMACIJA ŽIVLJENJSKE ENERGIJE

Najnovejša pesniška zbirka slovenskega pesnika Iva Svetine, ki je naslovljena z naslovom *Zakoni vode in lesa*, prinaša neznansko osvežitev, saj nas eksemplarična digestija 139 zakonov pripelje do spoznanja, da so še tako »ozemljene« stvari polne discipline in uravnovešenega logosa hrepenenjske danosti živečega. Svetina je pesnik, ki ve, kako je treba »uzakoniti« besedno pojmovanje življenjske energije, zato pride do transformacije, iz katere se vse razvidno skrije v temeljno paradigmo duha in njegovih oblik.

Pesniška zbirka *Zakoni vode in lesa* operira z vnaprej premišljeno logiko čiste misli, ki je imela svojo podstat predvsem v njegovih prejšnjih pesniških zbirkah, še zlasti v zbirki *Disciplina bolečine*. Moramo priznati, da je pesnikov lirični talent življenjsko pomemben dejavnik, v katerem Svetina nabere veliko objektivnih in subjektivnih izkušenj. Pesmi v tej najnovejši pesniški zbirki so nastajale 1993–1995. Vsekakor da je pesnik po prevedeni *Tibetanski knjigi mrtvih* v slovenščino dosegel tisti nivo diskurzivne optike, ki mu je dala podlago in moč za nastanek zelo dragocene sintagme: »Dež tiho govori. Dela in nič ne misli. Teža od nikogar izmerjena, sladkost od vseh izkušana. (str. 46; 40. zakon)

Le malokrat imamo opravka s takšnimi značajskimi potezami kakšnega od slovenskih pesnikov. Ivo Svetina je v naš slovenski prostor vnesel in oblikoval logiko ontološke difference, ki je pravi trn v očesu nekaterih filozofsko nastrojenih posameznikov. Gotovo je, da pesnik pozna resnico in zakulisje svetlih in temnih strani vsakdanjika. Pripravljeni moramo biti za vsak posamezni zakon in ga pazljivo preučiti, saj to niso sanje, ampak živa realiteta, ki jo besedni ustvarjalec, kot je Ivo Svetina, dobro izkoristi in prižene in/ali prežene do zanesljive eksemplarične drže tako imenovanega *poeta nascitur*. Seveda ne gre zanemariti tisto skrajnost, v kateri pesnikova transcendenčna miselnost in pojmovanje pretvorita sanjski svet domišljiske gnanosti in refleksije v zlato osrčje bistva in biti same nasploh.

Lahko rečemo in sklenemo, da je pesniku uspelo uzakoniti smisel eksistencialne filozofske emblematike, saj se zelo disciplinirano odpira svetu in bralcu nasploh. Pojmovanje, ki ga goji Svetina, ni puhlo besedičenje, ampak gre za mnogo več: za resnico in temelj v nič zazibanega sveta. Čeprav lahko sodobna nihilistična zavest zanika nekatere pojme in predmetne sugestivne opredelitve, lahko priznamo in sprejmemo tisto zanimivo podrobnost, ki jo utelešeni logos hrepenenjskega čutenja in čutnosti sprejme za svojo.

Pesniška zbirka *Zakoni vode in lesa* torej sodi med tiste kulturološke dosežke slovenske pesniške produkcije, ki bo kljub težkim in neprehodnim pasażam jezikovne barvitosti sugerirala tehten premislek in dovršeno branje intelektualne srenje.